

Rachel Renée Russell

PRIETRANKOS dienoraštis

Ne itin
gudrios panelės
Visažinės
istorija

Alma littera

TREČIADIENIS, SAUSIO 1

VAJE! Negi tikrai ketinu šitai padaryti?
NEGALI BŪTI!

Tai juk viso labo tik pokštas. Vis dėlto turiu prisipažinti, kad man šiek tiek neramu. Reikėtų rimtai apgalvoti savo veiksmų pasekmes.

Nes, jeigu susimausiu, yra nemenka tikimybė, kad KAI KAM bus... GALAS! TAIP, teisingai. GALAS 😞!

Ir tai bus ne kas kitas, o... AŠ! Mat, jeigu mano tėvai sužinos, kokią kvailą nesąmonę sugalvojau iškrėsti, jie tikrai mane NUDEŠ!

Viskas prasidėjo tada, kai mes visos trys – Chloja, Zoję ir aš – sumanėme per šventes surengti pizamų vakarėlį ir pasilikti drauge nakvoti.

Susijaudinusios skaičiavome ligi vidurnakčio likusias sekundes:

– DEŠIMT... DEVYNIOS... AŠTUONIOS...

SEPTYNIOS... ŠEŠIOS... PENKIOS... KETURIOS...
TRYS... DVI... VIENA...

SU NAUJAISIAIS METAIS!!!

MES TRISE ŠVENČIAME!

Aš tikrai su nekantrumu laukiau Naujųjų metų.

Labiausiai todėl, kad senieji buvo tiesiog KUPINI visokių dramatiškų įvykių.

O kaipgi geriau pradėsi viską iš naujo, jei ne su draugėmis surengus PADŪKUSĮ ir visiškai BEPROTIŠKĄ naujametinį pižamų vakarėlį Zojės namuose?

Mes iki blogumo prisikimšom picų, šokoladinių pyragaičių, saldainių, ledų ir viską užgerėm limonadu.

Netrukus jau visos trys isteriškai kikenom ir griuvinėjom, kliūdamos už sienų, – aiškiai nuo cukraus pertekliaus organizme!

Mums buvo BEPRRRROTISKA! smagu lakuotis nagus visokiomis neįtikėtinomis spalvomis ir žaisti „TIESA – DRĄSA“, kol televizorius rodė kažkokį kvailą blizgantį kamuolį, drimbantį tiesiai į Taimso aikštę.

– Zoje! Tiesa ar drąsa? – mygo bičiulę Chloja, nenuleisdama nuo jos pašaipiai blizgančių akių.

– Tiesa! – atsakė ši.

CHLOJA, ZOJĖ IR AŠ KEMŠAME SKANUMYNUS
IR ŽAIDŽIAME „TIESA – DRĄSA“

– Ot gerą klausimą sugalvojau! – cytelėjo Chloja. –
Tookį romantišką, iš savo MĖGSTAMIAUSIOS knygos!

Gerai, ką mieliau rinktumėisi pabučiuoti:

Deadly Doodle Dude ar Heklberį Finą?!

- Ai, čia tai lengva! - nusijuokė Zoję. - Aišku, kad Finą. Jis jautrus, meniškas ir labai mielas.

- Oi, bet ir Deadly Doodle Dude juk toks... žiauriai gražus ir neprilygstamai... tapybiškas, - berte išbėrė Chloja.

Va čia tai aš jau ko nepaspringau picos gabalu!

Žinau, kad mano bičiulė - beviltiška romantikė, ir be proto ją myliu. Bet kartais man visgi neramu, ar nebus jos DANTYS šviesesni negu PROTAS...

Tirpti dėl kažkokio TERLIAUS juk tiesiog...
NEIMANOMA!

Po galais, jis gi nė VARDŲ normalaus neturi!

Na, jeigu aš sugalvočiau kurti tobulo vyruko paveikslą, tai jis būtų MIELAS, turėtų puikų HUMORO jausmą ir būtų dieviškai GRAŽUS (visai kaip mano meilė - Brendonas)..

AŠ MAIŠAU SUDĒTINES DALIS TOBULAM
VYRUKUI SUKURTI

- Tavo eilė, Nike, - atsigręžė į mane Zoję. - Tiesa ar drąsa?

- Oooi! Sugalvojau baisiai gerą! - nenustygo Chloja.

Ir, klastingai šypsodama, ėmė kažką šnibzdėti Zojei į ausį.

Zojes akys išsprogo kaip du puodukai.

- Ai, ką tu, Chloja! Nikė juk NUMIRS, jeigu šito paklausim! - net dusdama iš juoko, sukliko ji.

Aš susiraukiau ir ėmiau nervingai kramsnoti lūpą.

Sakyti tiesą apie išgalvotus vyrus turbūt visai smagu ir malonu.

Bet atvirai prisipažinti, ką jauti TIKRAM žmogui, būtų tiesiog NEIMANOMA.

O aš kaip tik norėjau IŠVENGTI prisipažinimų apie VIENĄ tokį vyrą, jei suprantat, ką turiu omeny.

Taigi kitos išeities man neliko.

- DRĄSA! Nė viena dar nieko drąsaus nepamėginom,
taigi imsiuos aš. Duok man pačią sunkiausią užduotį! -
mečiau iššūkį Zojei.

Ji susimąsčiusi patapšnojo pirštu sau per smakrą.

O tada jos veidą nušvietė klatinga šypsena.

- Ar TIKRAI to nori, Nike? Sakyti tiesą būtų kur
kas LENGVIAU...

- O gal ir NE! - lyg niekur nieko mestelėjo Chloja.

- Ne, aš nepersigalvosiu. DRĄSA! - sušukau. - Nagi,
rėžkit!

Kartais išties apmaudu, kad mano galva veikia gerokai
lėčiau nei ilgas ir palaidas liežuvis!

Juk buvo akivaizdu, kad Chloja ir Zoje sumanė kaž-
kokią begėdišką, pikto genijaus vertą išdaigą!

Bet aš vis tiek NIEKU GYVU neketinau savo noru dėl
kvailo žaidimo IŠKLOTI joms savo jausmų Brendonui.
O tada išgirdau Zojės „drąsą“...

NA, ĖRAI, DRĄSA! NIKE, TURĖSI NUEITI PAS MAKENZĖ
IR APKARSTYTI JOS NAMĄ TUALETINIŲ POPIERIUM!

Aš išsižiojusi be žado spoksojau į Zoję. Negalėjau patikėti savo ausimis!

– Dievulėliau! – aiktėlėjo Chloja. – Kaip rizikinga ir

niekšiška... Būtų ŠAUNIAUSIA išdaiga pasaulyje! TURI tai padaryti, Nike!

Mane akimirksniu išpylė šaltas prakaitas.

– N-nežinau, mergaitės! – sumikčiojau. – O kas, jei mane sučiups?! Tada jau gaučiau kaip reikiant! Žinot, aš turbūt per didelė... BALĖ! Dovanokit, kad sugadinau žaidimą...

– Nieko, Nike, nesigraužk! Mudvi su Chloja irgi neišdrįstume! – prisipažino Zoję.

– Na, taip, ŽINAU! Ei, aukščiau nosį, giridi?! – kėlė man ūpą Chloja.

Suprantu, kad Chloja ir Zoję taip sakė tik norėdamos, kad AŠ nesisieločiau, kam NEDRĖSAU iškrėsti tos išdaigos. Jos tikrai yra PAČIOS geriausios draugės PASAULYJE!

Kad išsklaidytume nesmagumą, įsijungėm „Viščiukų šoki“ ir ištisas devynias minutes visos trys šokom, kraipėmės ir cypsejom...